
***THE PUBLIC IMAGE OF THE BILATERAL ROMANIAN-RUSSIAN RELATIONS
DURING THE PERIOD 2005-2007***

**Miruna Mădălina Iancu (Trandafir), Postdoc Researcher, PhD, "Petru Maior"
University of Tîrgu Mureș,**

Abstract: Imagined in terms of the need to respond to natural forms of knowledge, the present research paper aims to provide a refreshing scientific breath to the horizon of perceiving the public image of the Romanian-Russian bilateral relations. More exactly, in the present research attempt our investigative interest will particularly focus on the manner in which the public image of the Romanian-Russian bilateral relations configures during the period 2005-2007. Succinct and concise, the present research attempt aims to be first of all and in a patented manner, a serious bent afferent to the public perception's epic of the Romanian-Russian bilateral relations-, and implicitly as a serious bent afferent to the bilateral Romanian-Russian epic specific to the period mentioned.

Keywords: Romanian-Russian relations, public image, bilateral trend, period, 2005-2007.

Neîndoielnic și negreșit, orice demers inteligibil pe marginea epopeii publice a relațiilor bilaterale româno-ruse aferentă perioadei anilor 2005-2007, nu poate face abstracție, de la bun început, de dimensiunea parcursului pe care l-au avut aceste raporturi de-a lungul intervalului de timp menționat. Cu alte cuvinte, pe tot parcursul interludiului de timp avizat, imaginea publică a relațiilor româno-ruse se construiește și se configurează sub zodia cursului care se stabilește în plan bilateral.

Prin urmare și în atari condiții, dacă perioada anilor 2001-2004 s-a dorit a fi un interstițiu de eminamente redresare a mecanismului bilateral, întrebarea firească care apare și se impune din capul locului, este cum anume se configurează tandemul bilateral cu prilejul anilor 2005-2007, având în vedere că din noiembrie 2004 are loc alternanța la guvernare iar victoria alegerilor prezidențiale este câștigată de Traian Băsescu. Ce efecte și implicații comportă venirea la conducere a unui administrații de factură liberal-democrată la nivelul binomului bilateral româno-rus? Cum anume și unde anume se integrează relația României cu Federația Rusă în noua doctrină de politică externă promovată de către administrația Băsescu?

Pentru a răspunde la acest set de întrebări, trebuie specificat de la bun început faptul că în cadrul doctrinei de politică externă românească promovată de Traian Băsescu, doctrină a cărei filozofii de bază s-a centrat în jurul „construcției axei Washington-Londra-București în calitate de construcție care cultiva un anumit tip de relaționare preferențial al României în raport cu cele două țări indicate de capitalele lor”¹, s-a înscris și o nouă politică care acorda o atenție considerabilă Federației Ruse. Prin urmare și în atari circumstanțe, o mărturie mai mult decât probatorie a faptului că pentru Traian Băsescu, dimensiunea relațiilor bilaterale româno-ruse a reprezentat, cel puțin la debutul mandatului său, o dimensiune de o semnificativă importanță și implicit o dimensiune pe marginea căreia și-a asumat temerara sarcina de a o menține la parametrii optimi de funcționare, a fost certificată chiar de episodul vizitei pe care

¹ Vezi informații suplimentare pe marginea doctrinei de politică externă a lui Traian Băsescu la Nicolae Toboșaru, “Axa Washinton-Londra-București în Politica Externă și de Securitate a Administrației Prezidențiale Băsescu- Deziderat și Realitate”, In *Pulsul Geostrategic*, nr.32, <https://www.ingepo.ro/download.../126/SuplimentBuletin32Ro.pdf>.

a întreprins-o cu repeziciune în Federația Rusă la data de 14-15 februarie 2005. Totuși, trebuie specificat că la momentul la care noul președinte își propunea, cu prilejul vizitei întreprinse la Moscova, să pună în aplicare o coregrafie inedită tributară duetului bilateral româno-rus, o coregrafie care pe de o parte încerca „să valorifice un imens potențial de cooperare în proiecte de infrastructură, de transport, magistrale energetice, în regiunea Mării Negre și în zonele adiacente, iar pe de altă parte, urmărea să echilibreze o balanță comercială deficitară”², stadiul raporturilor bilaterale româno-ruse înregistra un curs stabil de evoluție și se derula într-un ritm nu neapărat spectaculos, dar pozitiv. În plus, cel puțin din perspectiva obiectivelor pe care administrația Băsescu intenționa să le avanseze cu scopul expres de a aduce constelația raporturilor bilaterale într-o zonă de inerentă normalitate politică, vizita din data de 14-15 februarie 2005, părea să anunțe o cotitură în cronică relațiilor imediate româno-ruse. Nu în ultimul rând trebuie specificat și faptul că „președintele român a preferat cu prilejul vizitei pe care urma să o întreprindă la Moscova în data de 14-15 februarie 2005, să abordeze într-o altă cheie relațiile cu Federația Rusă, lăsând astfel de o parte subiectele sensibile din relațiile româno-ruse, tocmai în ideea de a nu trezi din nou rețineri din partea oficialităților de la Kremlin”³. Astfel, cu prilejul primei întrevederi pe care noul președinte al statului român a avut-o cu înaltul demnitar de stat al Federației Ruse, Vladimir Putin, terenul convorbirilor bilaterale s-a materializat în special în jurul aspectelor concrete ale relațiilor bilaterale româno-ruse, fără să se intre în substanța problemelor de fond cu caracter istoric din cadrul registrului bilateral. „Admițând astfel, într-o simetrie de opinii, că relansarea relațiilor dintre România și Federația Rusă trebuia să fie reprezentată de legături economice trainice dar și de un dialog politic bazat pe încredere între cele două părți, reprezentanții legitimi ai celor două state au convenit asupra necesității de a:

- 1). intensifica colaborarea dintre compania rusă Gazprom și Romgaz în vederea realizării de conducte subterane de gaze, dar și pentru extinderea rețelei de conducte de gaze pe teritoriul României;
- 2). extinde colaborarea bilaterală pentru a produce și exporta în comun armament, în acest sens exprimându-se consimțământul reciproc în vederea încheierii cât mai rapide a Acordului privind licențele de producere a armamentului ca și fundament de colaborare pentru producția și exportul în comun de armament;
- 3). permite implicarea Federației Ruse atât în realizarea reactoarelor 3 și 4 de la Cernavodă cât și în re tehnologizarea termocentralei precum și în realizarea foarte rapidă a modernizării termocentralei Mintia-Deva, termocentrală de mare capacitate realizată în anii '60 cu tehnologie rusească;
- 4). forma un grup operativ al țărilor riverane Mării Negre care să acționeze în situații de urgență în zonă, astfel încât să poată combate eficient traficul ilegal de arme, traficul de persoane sau de droguri;

² Vezi Andreea Bratosin, „Privim spre Est nu pentru a întoarce spatele Vestului, ci tocmai pentru a ne asuma obiectivele sale”, In *Adevărul*, 17.01.2005, http://adevarul.ro/news/societate/privim-est-nu-intoarce-spatele-vestului-ci-tocmai-a-asuma-obiectivele-sale-1_50ad15e47c42d5a6638e6fc2/index.html.

³ Vasile Buga, *Relațiile româno-ruse. Oportunități de dezvoltare*, lucrare prezentată în cadrul Simpozionului internațional „Cercetare, Educație și Dezvoltare” organizat de Universitatea Dimitrie Cantemir, Târgu-Mureș, 29-30 octombrie 2010.

5). cele două țări să participe în cadrul programului BlackSeafor la exercițiile militare din Marea Neagră ce urmau să aibă loc în acea toamnă cu scopul expres de a intensifica colaborarea în vederea transformării zonei într-un areal de stabilitate și securitate”⁴.

Tot cu prilejul vizitei întreprinse în Federația Rusă și implicit cu ocazia convorbirilor avute cu președintele Vladimir Putin, Traian Băsescu a profitat de moment pentru a-și exprima dezideratul de a reincluce România în formatul de negocieri aferent reglementării portofoliului Transnistrean, asigurându-l în același timp pe înaltul demnitar rus că inițiativa care urmărea amplasarea bazelor militare americane pe teritoriul României nu trebuia interpretată ca un gest de ostilitate la adresa Rusiei. Nu în ultimul rând cu prilejul întrevederii avute, Traian Băsescu a formulat o invitație la adresa președintelui Vladimir Putin în vederea efectuării unei vizite în România, invitație pe marginea căreia înaltul demnitar de stat și-a acordat consimțământul.

În cel mai scurt timp însă, toate aspectele benefice subsumate contextului bilateral, aspecte care de altminteri începuseră să prindă contur, au fost subit abandonate iar tot entuziasmul care îl animase pe președintele Traian Băsescu încă de la debutul mandatului său spre a conferi un suflu promițător cadrului bilateral româno-rus, a dispărut pe măsură ce noul reprezentat de seamă al elitei politice românești a schimbat radical decorul relațiilor cu Federația Rusă, atribuindu-le o cromatică cu totul particulară, cu valențe frondiste și intransigente și implicit, în detrimentul unui curs firesc de evoluție în repertoriul bilateral. De altminteri, o atare strategie fundamental revizuită care s-a propagat rapid și a avut reverberații directe și la nivelul autorităților de la Kremlin, a debutat îndeosebi în momentul „în care Traian Băsescu a decis chiar în timpul vizitei întreprinse în Federația Rusă cu prilejul comemorării a 60 de ani de la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, să-l destituie din funcție pe singurul personaj care putea să imprime o atmosferă benefică în dimensiunea bilaterală, mai exact pe ambasadorul României, Prunariu”⁵. Ulterior, această strategie a dobândit accente mult mai pregnante și s-a evidențiat vizibil „cu ocazia Reuniunii la Nivel Înalt a celei de-a 60-a Sesiuni a Adunării Generale a ONU care s-a desfășurat la New York în perioada 14-16 septembrie 2005, eveniment cu prilejul căruia președintele Traian Băsescu a declarat că Federația Rusă tratează Marea Neagră ca pe un lac rusesc fiindcă nu dorește internaționalizarea problemelor din zonă”⁶, declarație care de altminteri nu făcea decât să reconfirme strategia incisivă și belicoasă în baza căreia președintele statului român era determinat să abordeze relațiile cu Federația Rusă.

⁴ Vezi informații suplimentare pe marginea vizitei întreprinse de Traian Băsescu la Moscova la data de 14-15 februarie 2005 la, Iulian Badea, „România și Rusia au pus capăt declinului relației lor”, In *Cronica română*, 16.02.2005, <http://www.cronicaromana.ro/romania-si-rusia-au-pus-capat-declinului-relatiei-lor.html?src=relatiile,%20romano-ruse>; Sabina Fati, „Reinventarea diplomației”, In *România Liberă*, 15.02.2005, <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1240775-reinventarea-diplomatiei.html>; Bogdan Chirieac, „Fir Roșu” Moscova-București”, In *Adevărul*, 16.02.2005, <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1240605-fir-rosu-moscova-bucuresti.html>.

⁵ Vezi mai multe informații pe marginea acestui subiect la Annie Muscă, *Dumitru-Doru Prunariu. Biografia unui cosmonaut*, București, Adevărul, 2012, p. 257; Armand Goșu, „Există o clară insatisfacție în relația cu Federația Rusă. Interviu cu Cristian Diaconescu, Ministrul Afacerilor Externe”, In *Revista 22*, 27.01.2009, <http://www.revista22.ro/exista-o-clara-insatisfactie-in-relatia-cu-federatia-rusa-5492.html>.

⁶ Institutul Ovidiu Șincai, *Efectele „Doctrinei Băsescu”: izolarea internațională a României*, București, 7 martie 2008, p. 20, http://www.fisd.ro/PDF/mater_noi/Raport%20pol%20externa%202008.pdf.

Prin urmare și în atari condiții, dacă este unanim recunoscut aspectul conform căruia la mijlocul anului 2005 a debutat preludiul încordării raporturilor bilaterale româno-ruse sub faldurile efectelor generate de o politică intransigentă și lipsită de menajamente la adresa Federației Ruse, este tot atât de adevărat că anul 2006 a fost grevat de dimensiunea unei vecinătăți completamente reci în spectul bilateral, dimensiune pe marginea căreia au contribuit într-o manieră considerabilă, stridetele de limbaj și agresivitatea verbală a președintelui Traian Băsescu în raport cu Federația Rusă. Practic, începând cu anul 2006, s-a asistat la situația în care raporturile bilaterale au cunoscut o răcire accentuată în plan bilateral, răcire generată sub impulsul unei politici care a sfidat orice elemente de curtoazie, frizând în schimb prin variabilele sale imprevizibile și conflictuale. Cu alte cuvinte, în mai puțin de un an, reprezentantul de seamă al elitei politice românești a reușit performanța de a schimba radical datele problemei în dimensiunea raporturilor cu Federația Rusă, „atribuindu-le o atitudine gratuit inamică până la ostilitate”⁷ astfel încât apărea cât se poate de clar că la momentul respectiv, elanul cu care debutaseră inițial raporturile bilaterale româno-ruse dar și proiectele de redresare spectaculoasă destinate cadrului bilateral la începutul anului 2005, fuseseră funciarmente compromise. În consecință, printre primele declarații cu accente belicoase, declarații care de altminteri au contribuit la congestionarea semnificativă a registrului bilateral și care de altfel au previzionat cu celeritate situația în baza căreia, timingul diplomației românești urma să fie defazat în raport cu cel al Moscovei pe tot parcursul anului 2006, s-a evidențiat declarația acordată de către președintele Traian Băsescu delegației ruse la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei de la Strasbourg din data de 25 ianuarie 2005. Astfel, „fiind întrebat de Reprezentantul Federației ruse la APCE cum explica instalarea bazelor militare americane în România, respectiv cum anume combina respectivul lucru cu prevederile tratatului privind forțele convenționale din Europa și angajamentele statelor membre Nato referitor la controlul armelor, în special acela de a nu desfășura forțe combatante substanțiale pe teritoriul noilor membrii ai alianței, răspunsul șefului statului român a fost unul cât se poate de tranșant: „Instalarea unor baze americane pe teritoriul românesc este în total acord cu legislația internațională, pe care și România, și Rusia, și statele UE, și SUA au semnat-o, adică sunt membre ale acestei convenții. Vă pot garanta în plus că instalarea acestor forțe americane pe teritoriul românesc nu este direcționată împotriva unei anumite țări. Pur și simplu, noi vrem să protejăm progresele democratice. Ca președinte al României, eu urmăresc securitatea țării mele. Poate că nu este momentul potrivit că să discutăm, dar eu însumi, în februarie 2005, i-am informat pe șefii politici ai Federației Ruse asupra acestei probleme. Acesta este răspunsul. Noi respectăm toate obligațiile noastre internaționale, aducând aceste facilități militare americane în România și pe coasta Mării Negre. După cum am înțeles, Dumnezeuoastră reprezentați Federația Rusă. 30 de ani ați stat în România și nu v-am întrebat niciodată de ce ați stat”⁸. În mod firesc și după cum era de așteptat, răspunsul tranșant, acid și lipsit de menajamente acordat de către președintele Traian Băsescu reprezentantului delegației ruse la APCE, a provocat o iritare suplimentară la adresa

⁷ Carol Hârșan, ”România-Rusia încotro? (VIII)”, In *România Liberă*, 6 decembrie 2007, <http://www.romanalibera.ro/exclusiv-rl/documentar/romania-rusia-incotro-viii-112950.html>.

⁸ Informații suplimentare pe marginea acestui subiect vezi la Miruna Munteanu, ”Relația lui Băsescu cu Rusia”, In *Ziua*, 5/6.05.2007.

Federației Ruse, motiv pentru care autoritățile de la Kremlin nu au ezitat să taxeze și implicit să penalizeze în cel mai scurt timp posibil, răspunsul președintelui român. Practic, în ianuarie 2006, în semn de ripostă la insolența și aroganța răspunsului oferit de către Traian Băsescu reprezentantului Federației Ruse cu prilejul unei dezbateri publice dar „și în replică la semnarea de către România a acordului privind amplasarea facilităților militare americane pe teritoriul său, oficialitățile de la Kremlin, au apelat la un praxis similar, avertizând cu iminență că expansiunea infrastructurilor Statelor Unite ale Americii și Nato până la granițele Rusiei puneau în discuție viitorul Tratatului CFE (Tratatul European asupra Forțelor Convenționale)”⁹. Totuși, în urma avertismentului primit de către Federația Rusă, avertisment care de altminteri lăsa să se înțeleagă că existau ipotetice represalii militare în cazul unui conflict ruso-american, președintele statului român nu a capitulat atât de facil, ci din contră, a continuat să se lanseze într-o ofensivă incomparabil mai dură și mai inamicală la adresa statului rus, și implicit să emită o serie de acuzații și mai virulente la adresa Rusiei, o dovadă mai mult decât elocventă în acest sens fiind certificată „de momentul unei videoconferințe ținute cu experții Centrului pentru Strategii și Studii Internaționale din Washington în februarie 2006, eveniment cu prilejul căruia Traian Băsescu a acuzat Federația Rusă de faptul că întreține conflictele înghețate din țări precum Republica Moldova și Georgia, din cadrul declarației sale, reieșind astfel cât se poate de clar, că Rusia reprezenta sigurul câștigător al extinderii duratei conflictelor înghețate dar și singura țară căreia îi displăcea democrația”¹⁰.

În mod firesc și după cum era de așteptat, asemenea declarații neprietenești care de altfel aveau scopul expres de a suscita și implicit de a incita orgoliul Federației Ruse, au influențat într-o manieră negativă evoluția și dezvoltarea raporturilor bilaterale româno-ruse. În același timp nu este mai puțin semnificativ că respectivele declarații cu caracter ofensator erau avansate și în contextul în care Federația Rusă nu era dornică să acorde o atenție considerabilă inițiativelor românești în regiune (soluționarea conflictului transnistrean și internaționalizarea Mării Negre), în accepțiunea oficialităților de la Kremlin, România, reprezentând, astfel, un stat relativ neinteresant și nesemnificativ în raport cu actorii pivotali ai scenei globale (Uniunea Europeană și Nato). Tocmai de aceea nu apare deloc surprinzător că în pofida faptului că președintele Traian Băsescu urmărise încă de la debutul mandatului său să promoveze un dialog pe baze egale cu Federația Rusă, încercând în acest sens să realizeze un parteneriat strategic cu Federația Rusă în cadrul schemei de reglementare a conflictelor înghețate și a politicii estice, o asemenea inițiativă a rămas totuși lipsită de ecou la Moscova și nu a suscitât vreun interes considerabil la nivelul autorităților de la Kremlin. De altminteri, în mod recurent și constant, Federația Rusă a ignorat deliberat, demersurile și inițiativa românești în regiune, cazul tipic în acest sens fiind cel al „Forumului Mării Negre, inaugurat la București în 2006”¹¹, eveniment în cadrul căruia Federația Rusă a refuzat în mod voit să participe, delegându-l pe ambasadorul rus doar în calitate de observator.

⁹ Vezi mai multe informații pe marginea acestui subiect la Răzvan Ciubotaru, *Răcirea globală a relației româno-ruse*, 11.06.2007, <http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/2007-06-11/racirea-globala-a-relatiei-romano-ruse.html>.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ Inițiativa Forumului Mării Negre pentru Dialog și Parteneriat a fost lansată în iunie 2006 ca un format flexibil de cooperare, la orice nivel și domeniu, mai ales pe teme neconflictuale și negeneratoare de tensiune cu scopul elaborării unei agende comune zonei dar și întăririi identității și rolului Mării Negre la nivel regional și

De altminteri, asemenea evenimente neplăcute care ipostazia în maniera cea mai elocventă posibilă, incapacitatea ambelor părți de a ajunge la o înțelegere minimală au reprezentat principalele constante dar și permanențele care au caracterizat evoluția tandemului bilateral româno-rus și pe parcursul anului 2007. Practic, și de-a lungul anului 2007, atmosfera bilaterală româno-rusă a fost influențată într-o manieră completamente negativă și defavorabilă atât de stridențele de limbaj ale președintelui român la adresa Rusiei cât și de adoptarea unei politici percepută a fi funciarmente contrară intereselor rusești, semnarea acordului privind amplasarea facilităților militare americane pe teritoriul României, activismul promovat în regiunea Mării Negre și nu în ultimul rând dezavuarea fermă și categorică a politicii de șantaj energetic practică de către Federația Rusă la adresa statelor din zonă, devenind astfel principalele subiecte fierbinți de pe agenda relațiilor bilaterale româno-ruse, subiecte care de altminteri au complicat și inflammat pe tot parcursul anului 2007, dialogul bilateral româno-rus.

Astfel, în lumina celor expuse anterior, se poate afirma că dimensiunea relațiilor bilaterale româno-ruse a evoluat sub zodia administrației Băsescu, într-o notă cel puțin contrastantă și eminamente paradoxală, relațiile cu Federația Rusă debutând inițial pe fondul unui avânt entuziat și promițător pentru ca în cel mai scurt timp posibil să înregistreze o curbă descendentă și un nivel extrem de coborât apropiat de gradul de îngheț. După cum se cunoaște deja, reprezentantul de seamă al elitei politice românești, fiind animat de îndemnul președintelui american George Bush de a face din România liantul și implicit puntea de legătură între Est și Vest cât și de dorința de a consacra statutul României în calitate de jucător cheie în arealul vizat, a urmărit încă de la debutul mandatului său, să retraseze fundamental direcțiile de acțiune în raport cu Federația Rusă cu scopul expres de a realiza un parteneriat privilegiat între cele două țări. De altminteri, o mare parte din intențiile sale notabile și salutare la adresa Federației Ruse păreau să prindă cu iminență contur, cu atât mai mult cu cât la scurt timp de la preluarea mandatului său în calitate de președinte, Traian Băsescu reușea performanța de a întreprinde o vizită oficială în Rusia, vizită cu prilejul căreia, șeful statului român era dispus să recunoască interesele legitime și genuine ale Rusiei în arealul Mării Negre cu condiția ca și autoritățile de la Kremlin să recunoască interesele românești în regiunea avizată și implicit să coopteze statul român în schema de reglementare a conflictelor înghețate.

Totuși, dincolo de siguranța și certitudinea cu care președintele Traian Băsescu a definit interesele strategice ale României în raport cu Federația Rusă, marea sa greșală a fost aceea că nu a reușit să promoveze un discurs și o acțiune diplomatică coerentă în raport cu Federația Rusă, preferând să abordeze, în schimb, relațiile cu Moscova, într-o logică cel puțin duplicitară. Așa se explică practic de ce în timp ce la Moscova, președintele Traian Băsescu era cel mai fervent susținător al strategiei de cooptare a Rusiei în dosarul conflictelor înghețate și în problematica Mării Negre, în cadrul principalelor vizite întreprinse în capitalele europene, șeful statului român era cel mai puternic opozant al implicării Rusiei în respectivul areal problematic. În același timp nu este mai puțin semnificativ că principalul resort

internațional. Vezi mai multe informații pe marginea acestui subiect la Mihai-Răzvan Ungureanu, "Geografia unei vecinătăți- Marea Neagră", în vol Iulia Moțoc, Șerban Filip Cioculescu (coord.), *Manual de analiză a politicii externe*, Iași, Polirom, 2010, pp.306-307.

determinativ care a stat la baza deciziei președintelui român de a aborda relațiile cu Federația Rusă într-o cheie cel puțin duplicitară a fost reprezentat și de realitatea contextului în care Rusia a ignorat de la bun început și în mod deliberat, orice inițiative românești regionale, inițiative pe care le-a considerat din start redundante. Tocmai de aceea, respectiv tocmai datorită faptului că Federația Rusă a minimizat și a neglijat deliberat inițiativele românești din regiunea avizată, președintele statului român a schimbat radical tonalitatea relațiilor cu Federația Rusă, și a trecut în cel mai scurt timp posibil, la o politică strident incisivă, insidioasă și agresivă la adresa acesteia. De altminteri de-a lungul anilor 2006-2007, repertoriul relațiilor bilaterale româno-ruse a cunoscut orizontul unei răcirii accentuate în plan bilateral și dimensiunea unei vecinătăți glaciale, vecinătate pe marginea căreia au contribuit îndubitabil atât stridențele de limbaj și agresivitatea verbală ale președintelui Băsescu în raport cu Rusia cât și acțiunile de ripostă pe care Federația Rusă nu a ezitat să le afișeze într-un timp istoric record. În mod constant, registrul raporturilor bilaterale româno-ruse a fost grevat de dimensiunea unor neînțelegeri care vizau în primul rând amplasarea facilităților militare americane pe teritoriul statului român și activismul promovat de statul român în arealul Mării Negre cât și acțiunile de subminare ale României în raport cu politica de șantaj energetic promovată de către Federația Rusă în regiune.

Sintetic și fără digresiuni inutile, sub conducerea președintelui Traian Băsescu dimensiunea relațiilor bilaterale româno-ruse a evoluat sub incidența unui proces care cultiva un anumit tip de relaționare preferențial al României în raport cu cele două reperi externe nodale ale acesteia (Washington și Londra), registrul bilateral fiind astfel puternic amprentat de politica vădit occidental-centristă promovată de către administrația Băsescu și implicit de filonul strident pro-american la care șeful statului român nu avea să renunțe sub nici un fel. Tocmai de aceea nu apare deloc surprinzător că sub conducerea președintelui Traian Băsescu și în special raportat la conjunctura relațiilor bilaterale, „România s-a poziționat într-un rol pe care mai curând a dat semnalul că vrea să îl joace decât că îl poate juca realmente, fapt pentru care pe parcursul anilor 2005-2007, atmosfera diplomatică dintre cele două state a fost una staționară iar între conducerea României și establishmentul Federației Ruse nu a existat absolut nici o punte de dialog”¹². Altfel spus, în contextul în care reprezentantul de seamă al elitei politice românești a acordat o atenție mult mai mare propriului său sistem extern de referință și și-a focalizat tot arsenalul strategic și tactic pe preeminența componentei occidentale, sau mai bine zis pe preeminența componentei americane, relațiile cu Federația Rusă au ieșit deliberat din sfera priorităților de politică externă românească și au evoluat în baza unei grile sinuoase și pline de inflexiuni, intrând într-un unghi mort și înregistrând un punct maxim de declin, declin care de altminteri s-a menținut și cu prilejul următorilor ani.

Prin urmare și în atari circumstanțe, se poate afirma cu convingere că la configurarea și construirea imaginii publice a relațiilor româno-ruse aferentă perioadei 2005-2007, un rol esențial și fundamental l-a jucat atât dimensiunea traiectoriei imprimate în plan bilateral, cât mai ales propria grilă de percepție pe care administrația prezidențială a atribuit-o Federației Ruse și implicit, cadrului bilateral. În consecință, se poate considera, că la proiectarea imaginii publice a relațiilor bilaterale româno-ruse specifică perioadei de timp amintite, și-a

¹² Interviu realizat la data de 7 martie 2011 cu Adrian Cioroianu, fost ministru de Externe al României, între 5 aprilie 2007-15 aprilie 2008.

adus aportul într-o manieră considerabilă dimensiunea unei politici inamicale și combative promovate de către România la adresa Federației Ruse. Mai exact și mai precis se poate afirma că în cadrul procesului de creionare și de constituire a imaginii publice aferentă cadului bilateral, a prevalat cromatica contrastantă specifică decorului bilateral româno-rus.

BIBLIOGRAFIE:

Memorialistică:

Muscă, Annie, *Dumitru-Doru Prunariu. Biografia unui cosmonaut*, Adevărul, București, 2012;

Studii și articole:

Badea, Iulian, "România și Rusia au pus capăt declinului relației lor", In *Cronica română*, 16.02.2005, [http://www.cronicaromana.ro/romania-si-rusia-au-pus-capat-declinului-relatiilor.html?sirc=relatiile,%20romano-ruse](http://www.cronicaromana.ro/romania-si-rusia-au-pus-capat-declinului-relatiilor.html?sirc=relatiile,%20romano-ruse;);

Bratosin, Andreea, "Privim spre Est nu pentru a întoarce spatele Vestului, ci tocmai pentru a ne asuma obiectivele sale", In *Adevărul*, 17.01.2005, http://adevarul.ro/news/societate/privim-est-nu-intoarce-spatele-vestului-ci-tocmai-a-asuma-obiectivele-sale-1_50ad15e47c42d5a6638e6fc2/index.html;

Buga, Vasile, *Relațiile româno-ruse. Oportunități de dezvoltare*, lucrare prezentată în cadrul Simpozionului internațional „Cercetare, Educație și Dezvoltare” organizat de Universitatea Dimitrie Cantemir, Târgu-Mureș, 29-30 octombrie 2010;

Chirieac, Bogdan, „Fir Roșu” Moscova-București”, In *Adevărul*, 16.02.2005, <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1240605-fir-rosu-moscova-bucuresti.html>;

Ciubotaru, Răzvan, *Răcirea globală a relației româno-ruse*, 11.06.2007, <http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/2007-06-11/racirea-globala-a-relatiei-romano-ruse.html>;

Fati, Sabina, "Reinventarea diplomației", In *România Liberă*, 15.02.2005, <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1240775-reinventarea-diplomatiei.html>;

Goșu, Armand, "Există o clară insatisfacție în relația cu Federația Rusă. Interviu cu Cristian Diaconescu, Ministrul Afacerilor Externe", In *Revista 22*, 27.01.2009, <http://www.revista22.ro/exista-o-clar-insatisfactie-in-relatia-cu-federatia-rusa-5492.html>;

Hărșan, Carol, "România-Rusia încotro? (VIII)", In *România Liberă*, 6 decembrie 2007, <http://www.romanialibera.ro/exclusiv-rl/documentar/romania-rusia-incotro-viii-112950.html>;

Institutul Ovidiu Șincai, *Efectele „Doctrinei Băsescu”: izolarea internațională a României*, București, 7 martie 2008, p. 20, http://www.fisd.ro/PDF/mater_noi/Raport%20pol%20externa%202008.pdf;

Munteanu, Miruna, "Relația lui Băsescu cu Rusia", In *Ziua*, 5/6.05.2007;

Toboșaru, Nicolae, "Axa Washinton-Londra-București în Politica Externă și de Securitate a Administrației Prezidențiale Băsescu- Deziderat și Realitate", In *Pulsul Geostrategic*, nr.32, <https://www.ingepo.ro/download.../126/SuplimentBuletin32Ro.pdf>.

Volume:

Ungureanu, Mihai-Răzvan, "Geografia unei vecinătăți- Marea Neagră", în vol Iulia Moțoc, Șerban Filip Cioculescu (coord), *Manual de analiză a politicii externe*, Polirom, Iași, 2010.

Mărturii Orale:

Interviu realizat la data de 7 martie 2011 cu Adrian Cioroianu, fost ministru de Externe al României, între 5 aprilie 2007-15 aprilie 2008.

Finanțarea pentru publicarea acestei lucrări s-a realizat de către Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane prin proiectul „Sistem integrat de îmbunătățire a calității cercetării doctorale și postdoctorale din România și de promovare a rolului științei în societate”: POSDRU/159/1.5/S/133652.